

FJERDE BOG

I

R ughøsten var begyndt i Regn, og det saae ud til, at den skulde ende i Regn. Hver Morgen steg Solen op i klar Himmel, men bebudede falskelig en herlig Dag. Ikke saa saare havde Bønderne kørt deres Høstvogne ud i Markerne og faaet bundet det første Læs, før mægtige Dommedagsskyer skød sig op over Horisonten, og Dagen igennem faldt der stride Byger af Regn og ærtestore Hagl, mens man næsten uafbrudt hørte Tordenen rulle et eller andet Sted i det fjerne.

En Eftermiddagsstund laa Præstegaardskarlen Niels paa Ryggen over sin Seng med den ene Haand mageligt under Hovedet. Han havde tilbragt et Par Timer i denne Stilling og efter Sædvane fyldt Kammeret med en uigennemskuelig Tobaksdamp; og skønt det allerede var langt over Middags-Hviletiden, tænkte han ikke paa at lette sig af Dynerne. Han var ganske fortabt i sin Yndlingsbeskæftigelse: at fantasere over Fremtiden. Han saae for sig en stor Stue, hvis fire høje Vægge fra Loft til Gulv var dækkede med Reoler fulde af prægtige Bøger saadan som i Studereværelset ovre hos den lærde Præst i Kyndløse, hvor han engang havde været for at hente sin Daabsattest. Midt paa Gulvet anbragte han et stort, firkantet Bord, dækket med et grønt Klæde og overfyldt med tykke Folianter. Gardinerne for Vinduerne var nedrullede, en Lampe brændte paa Bordet, og ved dettes Ende sad han selv, „Provst Damgaard“, i en stor Lænestol, iført Slo-brok og smukt broderede Tøfler. Han sad med Haanden under Kinden og læste i en meget gammel, græsk Bog. Henne paa en af Reolerne stod hans egne Værker i Pragtbind: Opbyggelses-